

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 109/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 15 września 2021 roku sygn. akt. II K 313/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku tj. art. 2 & 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 & 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 424 & 2 k.p.k.,</p> <p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>jego treść polegający na przyjęciu że zachodzą podstawy do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 286 & 1 k.k., podczas gdy w dniu 16 października 2018 roku ani wcześniej oskarżony nie spotkał pokrzywdzonego, zatem nieprawidłowe jest przyjęcie że wprowadził go w błąd przed rozporządzeniem przez niego mieniem w postaci 65,66 litra benzyny bezołowiowej, jak również nieprawidłowe jest przyjęcie że Z. Ś. dokonał rozporządzenia mieniem w postaci 65,66 litra benzyny bezołowiowej i że zrobił to na skutek wprowadzenia go w błąd przez oskarżonego</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione zarzuty są chybione.</p>				

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i wszechstronną jego analizę, sąd rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wywiódł z nich słuszne wnioski - tak co do sprawstwa i winy oskarżonego P. S. w zakresie przypisanego mu czynu, przyjętej kwalifikacji prawnej, jak i wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Nie dopuścił się przy tym wskazywanego przez obrońcę błędu w przyjętych za podstawę wyroku ustaleniach faktycznych. Sąd ten, w uzasadnieniu wyroku, w sposób logiczny i z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego uargumentował, jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Kształtując swe przekonanie na

podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów
należycie
uzasadnił, którym
dowodom i
dlaczego dał
wiarę, a którym
tego waloru
odmówił. W
ocenie tej nie
dopuszczył się
dowolności.

Trafność ustaleń
i rozważań tego
sądu nie może
więc budzić
wątpliwości.

Mając powyższe
na uwadze i
odnosząc się do
apelacji obrońcy,
dotyczącej
naruszeń przez
sąd pierwszej
instancji
przepisów prawa
procesowego,
mających istotny
wpływ na treść
wyroku, należy
stwierdzić iż
podniesione
zarzuty miały
charakter
wyłącznie
polemiczny.

Całkowicie
niezasadnie
obrońca odwołał
się do naruszenia
przez sąd a quo
reguły dowodowej
in dubio pro reo
określonej w art. 5
§ 2 k.p.k. Nie ma
żadnych podstaw

do przyjęcia, iż sąd ten zignorował wskazania wynikające z powołanego przepisu. Dla oceny naruszenia powyższej reguły dowodowej nie może być bowiem miarodajne to, iż obrońca dopatruje się w sprawie wątpliwości, czyniąc w tym zakresie stosowne sugestie w środku odwoławczym. Kluczowe pozostaje natomiast to, czy organ orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Tymczasem sąd orzekający w tej sprawie ani nie powziął, ani nie powinien był powziąć tego rodzaju wątpliwości.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że w przypadku, gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, to nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo. Zapomina o tej oczywistej prawdzie autor apelacji. W przedmiotowej sprawie nie pojawiły się nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego P. S.. Sąd pierwszej instancji stwierdził owo sprawstwo przeprowadzając dokładne i wnikliwe postępowanie dowodowe, analizując i oceniając wszystkie dowody w sposób rzetelny i wszechstronny.

Błędnie obrońca upatrywał naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. w dokonanej przez sąd merytoryczny ocenie z jednej strony wyjaśnień oskarżonego P. S.

a z drugiej zeznań świadka T. W..

Swobodna, a więc zgodna z zasadami sformułowanymi w art. 7 k.p.k. ocena materiału dowodowego stanowi uprawnienie sądu merytorycznego i pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu tak długo, dopóki skarżący nie wykaże, iż sąd ten oparł rozstrzygnięcie bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym.

W przedmiotowej sprawie tego rodzaju okoliczności nie zostały skutecznie wykazane przez obrońcę. Skarżący podjął próbę przedstawienia odmiennej oceny materiału dowodowego, która jednak w przeciwieństwie do tej dokonanej

przez sąd
orzekający,
charakteryzuje się
ogólnikowością,
dowolnością i
brakiem
obiektywizmu.
Stwierdzić należy,
że taka metoda
kwestionowania
trafności
skarżonego
wyroku nie mogła
okazać się
skuteczną.

Sąd pierwszej
instancji miał na
względzie
wszystkie
przeprowadzone
w sprawie
dowody, w tym
treść wyjaśnień
oskarżonego P.
S. oraz zeznania
istotnego w
sprawie świadka
T. W., przy czym
sąd ten dokonał
kompleksowej ich
analizy w
powiązaniu z
całością
zebranego w
sprawie materiału
dowodowego, a
w szczególności
przez pryzmat
dokumentów w
postaci faktury
(...) z dnia 16
października 2018
roku wystawionej
przez T. W.,
oświadczenia
własnoręcznie
sporządzonego
przez P. S. oraz
ustaleń organów

ścigania
dotyczących
miejsca pobytu
oskarżonego i
siedziby
prowadzonej
przez niego
działalności
gospodarczej.

Skarżący
przedstawił zaś
w uzasadnieniu
apelacji własną
analizę zebranego
materiału
dowodowego.

Przy czym
wybiórczej ocenie
podał tylko te
dowody, które
przemawiały za
tezą przez niego
prezentowaną.

Tymczasem
prawidłowa
analiza materiału
dowodowego
sprawy prowadzi
do jedynie
słusznego
wniosku, a tym
samym
przekonania, o
sprawstwie i winie
oskarżonego P.
S. w zakresie
zarzucanego mu
czynu.

Bezsporna
pozostaje kwestia
dokonania przez
tego ostatniego
w dniu 6
października 2018
roku na terenie
stacji paliw (...)
w S. (...)

gmina Ł. powiat (...), tankowania samochodu osobowego marki A. o numerze rejestracyjnym (...) benzyną bezołowiową na kwotę 340,78 złotych i nie zrealizowania zań zapłaty ze względu na nieposiadanie przy sobie środków pieniężnych, po czym potwierdzenia tych okoliczności własnoręcznie sporządzonym przez oskarżonego oświadczeniem i wystawienia mu przez pracownika stacji T. W. faktury VAT, zawierającej adnotację "zapłacono gotówką".

Podstawowym zagadnieniem wymagającym rozstrzygnięcia w przedmiotowym procesie było natomiast ustalenie czy po stronie oskarżonego występował w chwili zawierania transakcji kupna - sprzedaży paliwa, niezbędny dla bytu przestępstwa oszustwa, zamiar

kierunkowy niewywiązania się z zaciągniętego zobowiązania - niezapłacenia za pobrany towar będący przedmiotem umowy oraz czy oskarżony uregulował w późniejszym terminie należność z tytułu rozważanej transakcji handlowej.

Sąd pierwszej instancji słusznie zwrócił uwagę na podanie przez oskarżonego P. S. w dniu zdarzenia kasjerowi stacji paliw T. W. nieprawdziwych danych, odnotowanych w sporządzanych wówczas dokumentach, a mianowicie:

- do swojego oświadczenia wskazał adres zamieszkania C. ulica (...), który okazał się miejscem zamieszkania jego matki, według której syn od dłuższego czasu w tym miejscu nie przebywał, a aktualnego miejsca jego pobytu nie znała

gdyż nie utrzymywała z nim kontaktu, (karta 14 akt sprawy),

- do faktury VAT (...) z dnia 16 października 2018 roku wskazał jako siedzibę swej firmy adres B. ulica (...), który według byłych sąsiadów od około dwóch lat był nieaktualny ale nawiedzany często przez różnych windyatorów długów (karta 22, 23 akt sprawy).

Wbrew sugestii obrony adres zamieszkania nie został spisany przez pracownika stacji paliw z dowodu osobistego oskarżonego, gdyż tego typu dokument tożsamości nie zawiera takowych danych. Zatem bez aktywności P. S. adres widniejący pod jego oświadczeniem, nie miałby racji bytu w tym miejscu. Zresztą okoliczność podania adresu wpisanego do tego dokumentu,

przyznał w toku rozprawy głównej sam oskarżony.

Brak ujawnienia aktualnych na dzień zdarzenia danych adresowych, zasadnie zostało potraktowane przez sąd merytoryczny jako świadczące o kierunkowym oszukańczym działaniu oskarżonego, nakierowanym na uniknięcie zapłaty za fakturę. Sąd ten równie trafnie przyjął, że oskarżony nie dokonał także w późniejszym okresie zapłaty za zatankowane paliwo. Nigdy nie przedstawił żadnego potwierdzenia realizacji przelewu bankowego a jego oświadczenie z dnia 16 października 2018 roku nie zostało mu zwrócone, co oznacza że zapłaty gotówkowej w kasie stacji paliw nigdy nie zrealizował. Oczywiście jest, że w przeciwnym wypadku winien wyegzekwować stosowną

adnotację kasjera dotyczącą wpłaty oczekiwanej od niego kwoty. Natomiast wyjaśnienia oskarżonego zaprezentowane na forum sądu rejonowego pozbawione są jednoznacznego stanowiska w rozważanym zakresie. W swojej wypowiedzi zmierza on metodą dedukcji do twierdzącej konstatacji o uregulowaniu należności, którą raz wywodzi z zapisu na fakturze, że zapłaty dokonano gotówką, a innym razem mówi o zapłacie gotówką jako czynności mechanicznej, zwykle wykonywanej przy tankowaniu paliwa. Jego procesowy przekaz nie prezentuje żadnych konkretnych i stanowczych twierdzeń, czyli takich które posiadałyby moc przekonującą o ich prawdziwości. Jednocześnie przyznaje, że po zdarzeniu był utrzymywany

z nim stały kontakt ze strony pracownika stacji.

W przeciwieństwie do wyjaśnień oskarżonego, zeznania świadka T. W. jawią się jako kategoryczne, stanowcze i niezmiennie w toku całego procesu. Wynika z nich jednoznacznie, że ze względu na ustawienia systemu kasowego musiała znaleźć się na fakturze adnotacja o zapłacie gotówką wynikającej z niej kwoty, której oskarżony nigdy nie uregulował. Owo zaniechanie zrealizowania obietnicy, było przyczyną nawiązywania z nim wielokrotnych połączeń telefonicznych ze strony pracowników pokrzywdzonego, podczas których w rozbieżny sposób tłumaczył zwłokę w spełnieniu świadczenia: raz zwodząc że zapłaty dokona, a innym razem

wręcz twierdząc
że to uczynił.

Zasady logicznego
rozumowania
natomiast
pozwalają na
wnioskowanie, że
jeśli oskarżony
zaraz po
tankowaniu
paliwa
uregulowałby
fakturę gotówką,
to nie byłoby
potrzeby
spisywania przez
niego
oświadczenia o
zobowiązaniu do
uregulowania
należności w ciągu
24 godzin czy
też wręczania
wizytówki
pracownikowi
stacji paliw.
Gdyby zaś spełnił
świadczenie w
zadeklarowanym
terminie czy
nawet z
kilkudniowym
opóźnieniem to
nie byłoby
powodów do
nawiązywania z
nim kontaktów
telefonicznych
przez
pracowników
stacji paliw, które
przecież miały
na celu
wyegzekwowanie
ciążącego na nim
długu.

Słusznie zatem
przyjął sąd

merytoryczny, że postawa oskarżonego P. S. w dniu zdarzenia doprowadziła do powstania po stronie pracownika pokrzywdzonej firmy błędnego wyobrażenia o jego dobrych intencjach zapłaty należności, mających mieć swoje źródło w przypadkowym splocie wydarzeń (zapomnieniu zabrania ze sobą w podróż portfela), choć z góry wiedział że nie zamierza swej obietnicy wypełnić. Kreował zatem mylne wyobrażenie o mającej nastąpić spłacie zobowiązania w umówionym terminie i doprowadził właściciela stacji paliw Z. Ś. - za pośrednictwem zatrudnionego pracownika - do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, jako że został mu wydany towar, za który nie zapłacił i nie miał zamiaru tego uczynić w późniejszym czasie. Taka postawa - jak

słusznie wywiódł
sąd pierwszej
instancji -
realizuje
znamiona
przestępstwa
oszustwa, a nie
wykroczenia z art.
119 & 1 kw, jak
chciałby skarżący.
Nie ma natomiast
żadnego
znaczenia brak
bezpośredniego
kontaktu
oskarżonego z
właścicielem
stacji paliw w
czasie
oszukiwanych
zabiegów w dniu
zdarzenia.
Oczywistym jest
przecież, że
szkoda powstaje w
mieniu właściciela
firmy a nie jego
pracowników,
którzy w miejscu
prowadzonej
działalności
wykonują jedynie
obowiązki
zawodowe na
podstawie
stosownych
umów o pracę,
łączyjących ich z
pracodawcą.

Reasumując
należy stwierdzić,
że apelant nie
wykazał żadnych
uchybień w ocenie
materiału
dowodowego.

Kontrola
instancyjna
potwierdziła, iż

sąd rejonowy nie dopuścił się ani obrazy przepisów postępowania, ani w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i brak jest podstaw do zdyskwalifikowania wydanego rozstrzygnięcia merytorycznego.

Zdaniem sądu odwoławczego orzeczona z warunkowym zawieszeniem wykonania kara pozbawienia wolności uwzględnia dyrektywy jej wymiaru określone przepisem art. 53 kk i nie cechuje jej rażąca niewspółmierność w stosunku do popełnionego przez

<p>oskarżonego czynu. Niewątpliwie stopień społecznej szkodliwości tegoż i stopień winy są znaczne. Okoliczności wpływające na wymiar kary, które przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji, znalazły akceptację sądu odwoławczego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popelnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Powody uznania wniosku za</p>		

niezasadny zostały przedstawione powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy zostały przedstawione w punkcie 3. 1.		

niniejszego opracowania.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2.	Podstawą prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu należnych Skarbowi Państwa były przepisy art. 636 & 1 k.p.k. w zw. z art. 627		

k.p.k i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) oraz & 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz. U. Nr 108 poz. 1026 z późniejszymi zmianami).

Obciążenie oskarżonego P. S. opłatą za drugą instancję w kwocie 340 złotych i wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych jest konsekwencją nieuwzględnienia skargi apelacyjnej wywiedzionej na jego korzyść i uznania, że uiszczenie tychże nie stanowi dla niego nadmiernej uciążliwości.

7. **PODPIS**

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana